

[Litten Hansen.]

en lovfæstet ligestilling mellem soldater og værnepligtige i henseende til aflønning og andre ydelser. Det blev her fra talerstolen fremstillet, som om det nærmest er paradisiske tilstande, militærnægterne ville få, hvis dette lovforslag ikke vedtages. Det er selvsagt ikke tilfældet. Selv uden den nye lov bliver der diskrimineret over for nægterne, over for denne minoritetsgruppe.

VS vil på det kraftigste modsætte sig, at denne ligestilling nu fjernes; vi finder, at argumenterne for lovforslagets vedtagelse er uhyre tyndbenede. Man siger f. eks. i bemærkningerne, at den høje værnepligtsløn ville kunne give anledning til problemer i forhold til lavtlønnede ansatte på visse udstationeringssteder. Hvem er det blandt de ansatte på offentlige institutioner, som i den grad er underbetalte? Man taler f. eks. om medhjælperne i børneinstitutionerne, som i øjeblikket ligger på en løn under 3.000 kr. om måneden. Ja, så er det jo klart, at de værnepligtiges slutløn vil ligge over deres løn, men medhjælpernes løn, som altså i øjeblikket ligger under 3.000 kr. om måneden, er til gengæld så uanstændig lav, at svaret på dette argument imod ligestillingen mellem alle værnepligtige er, at denne løn selvfølgelig må sættes op, og deres fagforening har da også rejst krav om forhøjelse til 4.500 kr. pr. måned, hvilket er et uhyre rimeligt krav.

Et andet argument, der fremføres, er, at byrderne ved at være militærnægter ved en ligestilling ville blive så minimale, at man kan frygte, at et endnu større antal end hidtil vil vælge at blive overført til civilt arbejde. Hertil kan man kun sige, at det er en accepteret ret, at enhver, der af samvittighedsgrunde, såvel moralske og religiøse som ideologiske, er imod at gøre tjeneste i hæren, er berettiget til at blive overført til civilt arbejde. Tror man da, at et lønspørgsmål vil skabe flere modstandere af at gøre tjeneste i værnet til forsvar for vores kapitalistiske samfund? Hvad angår argumentet med, at det kan være en fordel at blive indkaldt til værnepligt ved civilt arbejde under hensyn til beskæftigelsessituationen, vil jeg lige gøre opmærksom på, at nøjagtig det samme argument har vi for længe siden brugt mod soldaterløn i det hele taget. Vi mener, det er yderst uheldigt, at

man via soldaterløn lokker unge arbejdsløse ind i hæren. Det er et system, som vi kender kun alt for godt, bl. a. fra USA, hvor man specielt under Vietnamkrigen lokkede fattige og arbejdsløse hvide og sorte unge mennesker ind i hæren med udsigt til beskæftigelse og en rimelig løn, men det kan ikke bruges som argument mod opretholdelse af ligestilling mellem soldater og militærnægtere med hensyn til aflønning og andre ydelser, snarere tværtimod.

Af disse grunde er VS imod dette lovforslag, selv om vi desværre nok må give hr. Kurt Brauer ret i, at der ikke er meget at ændre ved det, i hvert fald ikke i positiv retning. I øvrigt forstår vi overhovedet ikke forargelsen over, at så mange nægtere tilsyneladende tilhører en bestemt politisk gruppering — her tænker man formentlig på de venstreorienterede — hvis jeg var chef for forsvaret, ville jeg være glad for det.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Jeg synes, det skal siges, når man ligesom har fremstillet det, at militærnægtere er en gruppe af unge mennesker, som bliver forfulgt, at militærnægtere her i landet har en særdeles favorabel stilling i forhold til næsten alle andre lande. Det gælder både dem østpå — måske nok i særdeleshed — og gælder også landene vestpå; også efter dette lovforslags vedtagelse ville de have en favorabel stilling.

Jeg kan ikke dy mig for at sige en bemærkning, jeg fik stukket ud, at i Sovjet betragter man militærnægtere som krigsgale, fordi de ikke er medlem af fredens hær; det er den måde, man betragter dem på i nogle dele af verden.

I øvrigt tak til de ordførere, som har givet tilslutning til lovforslaget. Må jeg sige, at det er ikke med den store begejstring, jeg har fremsat det, men jeg føler bare, det er rigtigt og nødvendigt.

Må jeg sige til hr. Bilgrav-Nielsen, at jeg har intet mandat til at give min gruppe nogen som helst tilladelse hverken til det ene eller det andet. Jeg er minister og ikke gruppeformand, og det er ikke mig, der dirigerer gruppen. Det troede jeg hr. Bilgrav-Nielsen vidste.

Men jeg forstod på hr. Bilgrav-Nielsen, at det ikke var et spørgsmål bare om enten-eller, men at hr. Bilgrav-Nielsen gerne så,